

โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุการจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อความเป็นเลิศ และประสิทธิผลองค์กรของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย*

THE CAUSAL RELATIONSHIP MODEL OF DIGITAL TECHNOLOGY MANAGEMENT FOR EXCELLENCE AND ORGANIZATIONAL EFFECTIVENESS OF PRIVATE UNIVERSITIES IN THAILAND

ชิษณุพงศ์ ทองพวง, อภินันต์ อันทวีสิน

Chisanupong Thongpuang, Apinun Untaweasin

มหาวิทยาลัยคริสเตียน

Christian University of Thailand

Corresponding Author E-mail: k0805802790@gmail.com

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุการจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อความเป็นเลิศ และประสิทธิผลองค์กรของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย และตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างรูปแบบสมมติฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ในด้านการจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลความเป็นเลิศ และประสิทธิผลองค์กรของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้บริหารมหาวิทยาลัยเอกชนที่เป็นสมาชิกสมาคมสถาบันอุดมศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย จำนวน 260 คน การวิเคราะห์ข้อมูลใช้รูปแบบความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้น (Structural Equation Modeling: SEM) เป็นสถิติประเภทตัวแปรพหุ (Multivariate Statistics) ที่บูรณาการเทคนิคการวิเคราะห์ด้วย การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis) และการวิเคราะห์เส้นทาง (Path Analysis) ผลการวิจัยพบว่า การจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลความเป็นเลิศ และประสิทธิผลองค์กรของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทยมีความสัมพันธ์กัน การจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลมีอิทธิพลโดยตรงต่อประสิทธิผลองค์กรของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย ($\beta = 0.35, p < .05$), ความเป็นเลิศมีอิทธิพลโดยตรงต่อประสิทธิผลองค์กรของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย ($\beta = -0.65, p < .05$), ความเป็นเลิศมีอิทธิพลโดยตรงต่อประสิทธิผลองค์กรของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย ($\beta = 0.18, p < .05$), การจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลมีอิทธิพลโดยอ้อมต่อประสิทธิผลองค์กรของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทยผ่านความเป็นเลิศ ($\beta = 0.11, p < .05$) โดยรูปแบบดังกล่าวสามารถอธิบายความแปรปรวนของประสิทธิผล ได้ร้อยละ 65

คำสำคัญ: การจัดการเทคโนโลยีดิจิทัล; ความเป็นเลิศ; ประสิทธิผลองค์กร

* Received April 24, 2020; Revised July 12, 2020; Accepted August 8, 2020

Abstract

The objectives of this research article were to study the causal model relationship of digital technology management for excellence and organizational effectiveness of private universities in Thailand, and to examine the consistency between a model assumption and empirical data on digital technology management, excellence and organizational effectiveness of private universities in Thailand. The research samples were 260 private university administrators, who were members of Association of Private Higher Education Institutions of Thailand. The collected data were analyzed by using the statistical programs: Structural Equation Modeling (SEM) including multivariate statistics, confirmatory factor analysis, and path analysis. The research findings were as follows: Digital technology management, excellence and effectiveness of private universities in Thailand are correlated. Digital technology management had direct effect on the effectiveness of private universities in Thailand ($\beta=0.35$, $p<.05$) and excellence ($\beta=-0.65$, $p<.05$). Excellence had direct effect on effectiveness of private universities in Thailand ($\beta = 0.18$, $p<.05$). Meanwhile, digital technology management had indirect effect on the effectiveness of private universities in Thailand through excellence ($\beta = 0.11$, $p<.05$). The causal model was confirmed with empirical data, and the model accounted for 65 % of the variance in effectiveness.

Keywords: Digital Technology Management; Excellence; Organizational Effectiveness

บทนำ

มหาวิทยาลัยต่าง ๆ โดยเฉพาะมหาวิทยาลัยเอกชน ต้องปรับเปลี่ยนวิธีการบริหารจัดการเพื่อให้มหาวิทยาลัยอยู่รอด โดยเฉพาะการสร้างรายได้เปรียบในการแข่งขัน โดยปัจจัยหนึ่งที่จะส่งผลต่อความได้เปรียบในการแข่งขันก็คือ การจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลในการสร้างความเป็นเลิศเพื่อความได้เปรียบในการแข่งขันจำเป็นต้องมีการบริหารจัดการทรัพยากรบุคคลให้รองรับเทคโนโลยีสารสนเทศ มีความคิดสร้างสรรค์เชิงนวัตกรรมในการบริหารจัดการองค์กร เพื่อสร้างรายได้เปรียบในการแข่งขัน เทคโนโลยีสารสนเทศเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ได้รับการยอมรับว่าเป็นปัจจัยสำคัญต่อการแข่งขัน (Dehning &

Stratopoulos, 2003) จากการศึกษาในองค์กรทางธุรกิจพบว่า เทคโนโลยีสารสนเทศสามารถเพิ่มประสิทธิผลและประสิทธิภาพให้กับองค์กร (Ong & Ismail, 2008) องค์กรต้องสามารถปรับตัวให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสถานการณ์ สามารถตอบสนองต่อแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีสารสนเทศที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว เทคโนโลยีสารสนเทศสามารถถูกนำมาใช้เสริมสร้างประสิทธิภาพการดำเนินงานเชิงกลยุทธ์ (Strategic operation) เพื่อพัฒนาและสร้างโอกาสจากการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพิ่มความสามารถในการแข่งขัน (Competitive ability) ขององค์กร (Ward & Peppard, 2002; ไพศาล จันทรังษี, 2561)

เมื่อการใช้เทคโนโลยีในการศึกษาระดับอุดมศึกษาเปลี่ยนจากเทคโนโลยีอนาล็อก (Analog technology) ไปสู่ดิจิทัลเทคโนโลยี (Digital technology) สถาบันอุดมศึกษาจำเป็นต้องจัดหาทรัพยากรที่จำเป็นเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงทางด้านดิจิทัลเทคโนโลยี (Kirkwood, 2014) Eriksmo & Sundberg ได้ทำการวิจัยเพื่อทำความเข้าใจผลของดิจิทัลเทคโนโลยีในสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการลงทุนทางดิจิทัลเทคโนโลยีให้เป็นไปอย่างคุ้มค่าและพบว่า องค์กรจำเป็นต้องใช้ดิจิทัลเทคโนโลยีร่วมกันในการเรียน การสอน และการปรับเปลี่ยนโครงสร้างและวัฒนธรรมองค์กร สำหรับดิจิทัลเทคโนโลยีในด้านการเรียน (Digital technology and learning) ได้เปลี่ยนจากการที่ผู้เรียนเป็นฝ่ายรับเช่นที่เคยมีมาแต่ก่อน เปลี่ยนเป็นผู้เรียนเป็นผู้ค้นหาความรู้ในกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง ในด้านการสอน (Digital technology and teaching) Kirkwood (2014) ได้เสนอความคิดเห็นว่า สิ่งประดิษฐ์ทางเทคโนโลยีสามารถนำมาใช้ด้วยวิธีการที่แตกต่างกันโดยผู้สอนต่างกัน สิ่งสำคัญคือผู้สอนจำเป็นต้องเข้าใจผลที่ได้รับจากการใช้เทคโนโลยีในการสอน ดังนั้นผลกระทบหลักของดิจิทัลเทคโนโลยีอยู่ที่กระบวนการสอน ความท้าทายที่สำคัญคือ ต้องแน่ใจว่าวิธีการสอนช่วยปรับปรุงการเรียนรู้ได้ ส่วนในด้านองค์กร (Digital technology and organization) เมื่อมีการนำดิจิทัลเทคโนโลยีใหม่ๆเข้ามา องค์กรจะต้องปรับเปลี่ยนเชิงโครงสร้างและวัฒนธรรมขององค์กร (Kolb & Kolb, 2005) นอกจากนี้แนวโน้มการศึกษาระดับอุดมศึกษาในมหาวิทยาลัยจะถูกแทนที่ด้วยการศึกษาออนไลน์ (Massive open online courses: MOOC) ผลก็คือ จะทำให้เกิดการเปลี่ยนอย่างใหญ่หลวงขององค์กรการศึกษา (Brahimi & Sarirete 2015; Melton & Burdette, 2011; ไพศาล จันทรังษี, 2561)

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ประยุกต์ใช้กรอบแนวคิดทฤษฎีในการวิจัย แนวคิดการจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลเป็นปัจจัยที่กำหนดบนพื้นฐานของแนวคิด Research-Based View ของ Penrose, E.T. (1959) และนำมาปรับใช้ในงานวิจัยของ J.W. Ong & Hishamuddin Bin Iamail (2008) ประกอบด้วย 1) IT Knowledge 2) IT Operation/

Utilization และ 3) IT Objects และแนวคิดความเป็นเลิศ และประสิทธิผลองค์การเป็นปัจจัยที่กำหนดบนทฤษฎีฐานความรู้ขององค์กร (Knowledge-based theory) (Culado & Bontis, 2006) และทฤษฎีฐานทรัพยากร (Resource-based theory) (Barney, & Clark, 2007) การวัดความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืน 2 ด้าน ประกอบด้วย ความเป็นเลิศของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน (Organizational excellence) ประสิทธิภาพของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน (Organizational effectiveness)

จากแนวความคิดดังกล่าวข้างต้นจะเห็นว่าการบริหารจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลจึงเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญต่อความได้เปรียบในการแข่งขันของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย ด้วยเหตุผลดังกล่าว การวิจัยครั้งนี้จึงมุ่งหาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุการจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อความเป็นเลิศ และประสิทธิผลองค์การของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทยเพื่อนำผลที่ได้รับไปใช้ในการบริหารจัดการสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทยเพื่อการแข่งขันอย่างยั่งยืนต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุการจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อความเป็นเลิศ และประสิทธิผลองค์การของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย
2. เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของรูปแบบสมมติฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ในด้านการจัดการเทคโนโลยีดิจิทัล และความเป็นเลิศของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน และประสิทธิผลองค์การของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย

วิธีดำเนินการวิจัย

รูปแบบของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive research methodology) โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย ดังนี้ (1) ศึกษารวบรวมเอกสารที่เกี่ยวข้อง (2) เสนอโครงการเพื่อขออนุมัติ (3) จัดทำแบบสำรวจเพื่อประเมินสถิติต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง (4) ดำเนินการสำรวจและเก็บข้อมูล (5) วิเคราะห์ข้อมูล และ (6) รายงานผลการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ประกอบด้วยอธิการบดี รองอธิการบดี ผู้ช่วยอธิการบดี คณบดี ผู้อำนวยการหลักสูตรและหัวหน้าภาควิชา/สาขาวิชา จำนวน 65 แห่ง จำนวน 1,036 คน กลุ่มตัวอย่าง เป็นกลุ่มตัวอย่างสำหรับตอบแบบสอบถาม ได้แก่ ผู้บริหารมหาวิทยาลัยเอกชนคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยใช้หลักความน่าจะเป็นในการสุ่มตัวอย่าง (Probability

Sampling) ใช้การสุ่มอย่างง่าย(Simple Random Sampling) โดยการเทียบสัดส่วน (Proportion) (ธานินทร์ ศิลป์จารุ, 2555) การกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง (Samples) ผู้วิจัยใช้สูตรการ ผู้วิจัยใช้สูตรการคำนวณของยามาเน่ (Yamane, 1967; ธานินทร์ ศิลป์จารุ, 2555) กำหนดค่าความคลาดเคลื่อนที่ 0.05 ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 260 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การสร้างและพัฒนาเครื่องมือเพื่อการวิจัย เป็นขั้นตอนการศึกษาวิเคราะห์กำหนดกรอบแนวคิดเพื่อสร้างและพัฒนาเครื่องมือ นำไปทดลองใช้ ปรับปรุงคุณภาพ แล้วสรุปเป็นข้อมูลเกี่ยวกับโมเดลความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลความเป็นเลิศ และประสิทธิผลของการของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย นำเครื่องมือที่สร้างและพัฒนาแล้วไปเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างและนำข้อมูลที่ได้มาทดสอบความถูกต้องวิเคราะห์ข้อมูล และแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อสร้างเป็นรูปแบบ และตรวจสอบความเหมาะสม โดยมีขั้นตอนในการสร้างแบบสอบถามและพัฒนาเครื่องมือ ดังนี้

1. การศึกษาวิเคราะห์แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง และกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยได้กำหนดการศึกษาข้อมูลและดำเนินการ ดังต่อไปนี้ 1.1) วิเคราะห์หลักการแนวคิดทฤษฎีและข้อค้นพบต่างๆ ที่เกี่ยวกับการจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลความเป็นเลิศ และประสิทธิผลของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย 1.2) วิเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลกับความสามารถในการแข่งขันของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย 1.3) วิเคราะห์หลักการแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศที่ได้จากการศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลความเป็นเลิศ และประสิทธิผลของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทยแล้วจัดทำเป็นข้อสรุป 1.4) นำข้อสรุปที่ได้จากการวิเคราะห์มาสังเคราะห์ (Content Synthesis) เป็นความรู้เกี่ยวกับการจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลความเป็นเลิศ และประสิทธิผลของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย

2. สร้างแบบสอบถาม (Questionnaire) การจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลความเป็นเลิศ และประสิทธิผลของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย และพัฒนาเครื่องมือ นำบทสรุปองค์ประกอบของการสัมภาษณ์และข้อสรุปจากการศึกษาหลักการ แนวคิดทฤษฎี และเอกสารงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศมาวิเคราะห์และสังเคราะห์ (Content Synthesis) เพื่อสรุปเป็นตัวแปร แล้วนำมาสร้างเป็นกระทงคำถามของแบบสอบถาม

การเก็บรวบรวมข้อมูล (Data Collection)

นำแบบสอบถามไปเก็บรวบรวมข้อมูล โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการรวบรวมข้อมูล จากการประสานงานผ่านสมาคมสถาบันอุดมศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย (สสอท.) เพื่อจัดทำหนังสือขออนุญาตให้บุคคลที่เกี่ยวข้องในมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย จำนวน 65 แห่ง กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 260 คน หลังจากนั้นผู้วิจัยประมวลผลข้อมูล เพื่อหาโมเดล

ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลความเป็นเลิศ และประสิทธิผลของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย

การวิเคราะห์ข้อมูล (Data Analysis)

1) โมเดลการวัด (Measurement Model) เป็นโมเดลแสดงความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นระหว่างตัวแปรแฝงกับตัวแปรสังเกตได้ของทั้งตัวแปรภายนอกและภายใน การวิเคราะห์ข้อมูล 2 วิธี คือ การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันและวิเคราะห์ การถดถอยพหุคูณ โดยการวิเคราะห์องค์ประกอบของตัวแปรนั้นเป็นการวิเคราะห์องค์ประกอบ ของตัวแปรแฝงที่ไม่สามารถสังเกตได้ ด้วยการวัดจากองค์ประกอบของ ตัวแปรที่สังเกตได้ ส่วนการวิเคราะห์การถดถอยนั้น ทำให้ได้ค่าสถิติที่ช่วยให้ทราบค่าพารามิเตอร์ที่แท้จริงและค่าตัวแปรที่วัดได้จะบอกค่าความคลาดเคลื่อนของการวัดในแต่ละตัวแปร

2) โมเดลสมการเชิงโครงสร้าง (Structural Equation Modeling: SEM) เป็นเทคนิคการวิเคราะห์ทางสถิติสำหรับงานวิจัยที่มุ่งศึกษาโมเดลความสัมพันธ์ เชิงสาเหตุระหว่างตัวแปรแฝงเชิงทฤษฎี (Theoretical Latent Variables or Constructs) ที่มีความสัมพันธ์ต่อกันหลาย ๆ ตัวแปร หรือใช้วิเคราะห์สำหรับโมเดล ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างตัวแปรแฝง (Latent Variables) กับตัวแปรสังเกตได้ (Observed Variables) โดยทำการประมาณค่าพารามิเตอร์ของโมเดลพร้อมกัน ทั้งหมดด้วยระบบสมการ (Simultaneous Equation) โมเดลสมการโครงสร้าง หรือ SEM จึงเป็นโมเดลทางสถิติที่สามารถประยุกต์ใช้ในการหาคำตอบของงานวิจัยที่ ศึกษาตัวแปรที่เป็นข้อเท็จจริง หรือตัวแปรทางกายภาพ รวมถึงตัวแปรทางจิตวิทยา หรือตัวแปรทางสังคมวิทยา และตัวแปรที่เป็นคุณลักษณะแฝงที่เรียกว่า “ตัวแปรแฝง (Latent Variables)” ก็ได้ และ SEM เป็นเทคนิคทางสถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลจาก งานวิจัยที่มีกรอบแนวคิดในการวิจัย (Research Framework or Conceptual Framework) ที่มีแนวคิดทฤษฎีรองรับอย่างดี ดังนั้น SEM จึงเป็นเทคนิคทางสถิติที่ ใช้ในการยืนยัน (Confirmatory) มากกว่าการสำรวจค้นหา (Exploratory) นั่นคือ SEM เป็นเทคนิคทางสถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตัดสินใจว่าโมเดลที่สร้างขึ้นจากการ ทบทวนแนวคิด ทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมีความถูกต้องมากน้อยเพียงใด เมื่อเปรียบเทียบกับข้อมูลจริงในปรากฏการณ์หรือข้อมูลเชิงประจักษ์หรือไม่อย่างไร โดยตัวแปรแต่ละตัวมีอิทธิพลทางตรงและ/หรือทางอ้อมอย่างไร

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลหรือการวิเคราะห์เส้นทาง (Path Analysis) หาความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรแฝงภายนอกและตัวแปรแฝงภายในการวิเคราะห์สมการเชิงโครงสร้างเพื่อตรวจสอบความตรงของรูปแบบ และระบุขนาดและลักษณะอิทธิพลเชิงสาเหตุระหว่างตัวแปรในรูปแบบและลดข้อตกลงเบื้องต้นทางสถิติ การวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อทดสอบว่ารูปแบบความสัมพันธ์ของตัวแปรทุกตัวในรูปแบบมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์หรือไม่ โดยตัวแปรแต่ละตัวจะมีอิทธิพลทางตรงและ/ หรือทางอ้อมอย่างไร แสดงผลการวิเคราะห์ ดังนี้

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบค่าสถิติของรูปแบบกับข้อมูลเชิงประจักษ์ระหว่างรูปแบบเชิงสมมติฐาน (Hypothesized Model) และรูปแบบที่ปรับเปลี่ยน (Modified Model)

ดัชนีความสอดคล้อง	ระดับที่ยอมรับได้	รูปแบบเชิงสมมติฐานค่าที่ได้	รูปแบบที่ปรับเปลี่ยนค่าที่ได้
Chi-square (χ^2)	ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ	1471.876	328.921
Degree of freedom (df)	ใกล้เคียงกับค่าไคสแควร์	461	366
Probability level		0.000	0.918
χ^2/df (CMIN/DF)	น้อยกว่า 3	3.193	0.899
Goodness-of-Fit Index (GFI)	มากกว่า 0.9	0.720	0.928
Adjusted Goodness-of-Fit Index (AGFI)	มากกว่า 0.9	0.680	0.897
Root Mean Squared Error of Approximate Residual (RMSEA)	น้อยกว่า 0.6	0.092	0.000

จากตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ครั้งแรก พบว่า กรอบแนวความคิดที่สร้างขึ้นตามสมมติฐานสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยพิจารณาจากค่าสถิติค่า χ^2/df มีค่าเท่ากับ 3.193 มากกว่า 3 ค่า GFI เท่ากับ 0.720 และค่า AGFI เท่ากับ 0.680 น้อยกว่า 0.9 ถือว่าไม่สอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ค่า RMSEA เท่ากับ 0.092 ซึ่งน้อยกว่า 0.6 ถือว่าสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ อย่างไรก็ตาม ยังพบสัมประสิทธิ์อิทธิพลบางค่าไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงต้องทำการปรับปรุงรูปแบบ ซึ่งพบว่า รูปแบบใหม่มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์มากขึ้น โดยแบ่งเป็นค่าสถิติ 2 กลุ่ม คือ กลุ่มแรกเป็นค่าสถิติที่ลดลง ส่วนกลุ่มที่สองเป็นค่าสถิติที่เพิ่มขึ้น สำหรับค่าสถิติในกลุ่ม

แรก ได้แก่ ค่า X^2 , CMIN/DF(X^2 /df), GFI และค่า RMSEA โดยค่า Chi-Square ลดลงจาก 1471.876 เป็น 328.921 ค่า CMIN/DF(X^2 /df) ลดลงจาก 3.193 เป็น 0.899 และค่า RMSEA ลดลงจาก 0.092 เป็น 0.000 ในทำนองเดียวกันค่าสถิติในกลุ่มที่สองที่เพิ่มมากขึ้น ได้แก่ GFI เพิ่มขึ้นจาก 0.720 เป็น 0.928 และค่า AGFI เพิ่มขึ้นจาก 0.680 เป็น 0.897 ถือว่ากรอบแนวความคิดที่สร้างตามสมมติฐานสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์

ตารางที่ 2 ค่าสถิติการวิเคราะห์อิทธิพลเพื่อทดสอบตามสมมติฐานโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุการจัดการเทคโนโลยีเพื่อความเป็นเลิศ และประสิทธิผลองค์การของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย

Effect Model	Hypothesis	Structural Path Relationship	t	P P<.05	Standardize Regression Coefficient	
					Direct	Indirect
อิทธิพลทางตรง (Direct Effect)	H1	DT → Effectiveness	9.257**	.000	0.647	--
	H2	DT → Excellence	4.110**	.000	0.353	--
	H3	Excellence → Effectiveness	9.859**	.000	0.185	--
อิทธิพลทางอ้อม (Indirect Effect)	H4	DT → Excellence → Effectiveness	--	.000	--	0.120

** P < 0.01

จากตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้างเชิงเส้นที่ปรับแล้ว สามารถตอบสมมติฐานได้ ดังนี้ สมมติฐานที่ 1 จากผลการวิเคราะห์โครงสร้างจากตาราง การจัดการเทคโนโลยีดิจิทัล มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทาง เท่ากับ 0.647 ($t = 9.257$, $p > .05$) ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานที่ 1 สมมติฐานที่ 2 จากผลการวิเคราะห์โครงสร้างจากตาราง การจัดการเทคโนโลยีดิจิทัล มีอิทธิพลต่อต่อความเป็นเลิศของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทางเท่ากับ 0.353 ($t = 0.353$, $p > .05$) ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานที่ 2 สมมติฐานที่ 3 จากผลการวิเคราะห์โครงสร้างจากตาราง ความเป็นเลิศของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน มีอิทธิพลโดยตรง ต่อประสิทธิผลของมหาวิทยาลัย

เอกชนในประเทศไทย โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทางเท่ากับ 0.185 ($t = 9.859$, $p < .05$) ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานที่ 3 และสมมติฐานที่ 4 จากผลการวิเคราะห์โครงสร้างจากตาราง พบว่า จัดการเทคโนโลยีดิจิทัลมีอิทธิพลโดยอ้อมต่อประสิทธิผลของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย โดยผ่านความเป็นเลิศของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทางเท่ากับ 0.120 ($p < .05$) ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานที่ 4

อภิปรายผลการวิจัย

จากข้อค้นพบการวิจัยในครั้งนี้ มีประเด็นสำคัญที่ค้นพบ ได้แก่ (1) องค์ประกอบของการจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย (2) องค์ประกอบของความเป็นเลิศของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย และ (3) ความสัมพันธ์ระหว่างของการจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อความเป็นเลิศ และประสิทธิผลองค์กรของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย ดังนี้

1. องค์ประกอบของการจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย จากข้อค้นพบเกี่ยวกับองค์ประกอบของการจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทยที่ได้ 3 องค์ประกอบ และตัวแปรปัจจัยของแต่ละองค์ประกอบจำนวน 18 ตัวแปร ได้สังเคราะห์จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลที่มีองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ด้านในการบริหารและดำเนินงานของสถาบันการศึกษา ได้แก่ ได้แก่ (1) ด้านเทคโนโลยีดิจิทัลกับการเรียน (2) ด้านเทคโนโลยีดิจิทัลกับการสอน และ (3) ด้านเทคโนโลยีดิจิทัลกับสถาบันอุดมศึกษาเอกชน สอดคล้องกับ ไฟศาล จันทรังษี (2561) ที่กล่าวว่า บทบาทเทคโนโลยีดิจิทัลในสถาบันอุดมศึกษา มีงานวิจัยจำนวนมากที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลและบทบาทของเทคโนโลยี ดิจิทัลในสถาบันอุดมศึกษา สามารถจำแนกบทบาทของเทคโนโลยีดิจิทัลได้เป็น 3 ประเด็น ดังนี้ 1. บทบาทของเทคโนโลยีดิจิทัลในการเรียนรู้ (Digital technology and learning) บทบาท นี้เป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงจากการที่นักศึกษาเป็นผู้รับฟังคำบรรยายจากอาจารย์ในการสอนแบบดั้งเดิมเป็นการเรียนรู้อย่างมีส่วนร่วม (Active participants) ในกระบวนการเรียนรู้ (Zandvliet & Fraser, 2004) เทคโนโลยีสารสนเทศรวมทั้งเทคโนโลยีดิจิทัลช่วยให้นักศึกษา สามารถเรียนในหลักสูตรทางไกลได้ (Haigh, 2004) เมื่อนักศึกษามีความรู้เกี่ยวกับการใช้เทคโนโลยี นักศึกษาสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง (Kirkwood, 2014) แมว่ว่านักศึกษาจะมีความรู้ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ (IT) สูง แต่ความรู้ด้าน IT ก็ไม่เท่ากับความสามารถในการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพด้วย เทคโนโลยี (Kennedy et al., 2008) 2. บทบาทของเทคโนโลยีดิจิทัลใน

การสอน (Digital technology and teaching) Kirkwood (2014) งานวิจัยเกี่ยวกับผลของเทคโนโลยีต่อการสอนในสถาบันอุดมศึกษาเน้นไปที่วิธีการ สอนใหม่ ๆ โดยการใช้ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี Clegg et al. (2000) ให้ความเห็นว่า แทนที่อาจารย์ผู้สอนจะปรับกระบวนการสอนโดยใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ แต่ อาจารย์ผู้สอนจะต้องนำเทคโนโลยีใหม่ ๆ มาใช้ในกระบวนการสอน (Jamieson, 2003) 3. บทบาทของเทคโนโลยีดิจิทัลกับองค์กร (Digital technology and organization) เมื่อมี เทคโนโลยีดิจิทัลใหม่ ๆ เกิดขึ้น องค์กรจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงเชิงโครงสร้างและวัฒนธรรมองค์กร (Alavi & Leidner, 2001; Kolb & Kolb, 2005) นอกจากนี้การศึกษาในที่ตั้งสถาบันอุดมศึกษา เอกชนในประเทศไทยมีแนวโน้มว่าจะถูกแทนที่ด้วยหลักสูตรการศึกษาออนไลน์ ซึ่งจะมีผลอย่างมากต่อการเปลี่ยนแปลงของสถาบันอุดมศึกษา (Brahimi & Sarirete, 2015; Melton & Burdette, 2011) และสอดคล้องกับ ชัชณพงศ์ ทองพวง (2556) ที่กล่าวว่า การเสริมสร้างบรรยากาศ/สภาพแวดล้อมในการทำงานที่เอื้อให้เกิดการแลกเปลี่ยนความรู้ (Knowledge Sharing) ของบุคลากรภายในมหาวิทยาลัย การมีเทคโนโลยีที่ช่วยในการสร้างคลังความรู้ของมหาวิทยาลัย (Institutional Memory) เพื่อการจัดเก็บข้อมูลความรู้จากภายในและภายนอกมหาวิทยาลัย การจัดกิจกรรมสนับสนุนการจัดการความรู้ (Knowledge Management) เพื่อช่วยเสริมสร้างขีดความสามารถในการเรียนรู้ให้บุคลากรมีความพร้อมที่จะปรับปรุงตนเองตลอดเวลา การมีข้อมูลและความรู้ที่สำคัญจากภายในและภายนอกมหาวิทยาลัยที่บุคลากรสามารถเข้าถึงได้ทั่วทั้งมหาวิทยาลัย และใช้ข้อมูลได้อย่างมีประสิทธิภาพ การส่งเสริมการพัฒนาขีดความสามารถทางด้านการใช้เทคโนโลยีอย่างต่อเนื่อง และการติดตามพัฒนาการของเทคโนโลยีและนวัตกรรมใหม่ ๆ ที่ทันสมัยอยู่ตลอดเวลาเพื่อนำมาประยุกต์ให้เกิดประโยชน์ในมหาวิทยาลัย

2. องค์ประกอบของความเป็นเลิศของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย จากข้อค้นพบเกี่ยวกับองค์ประกอบองค์ประกอบของความเป็นเลิศของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย จะเห็นได้ว่าองค์ประกอบของความเป็นเลิศของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทยที่ได้ 7 ตัวแปร ได้สังเคราะห์จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับ ซึ่งจากการศึกษาความเป็นเลิศของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทยได้มีการประยุกต์นำแนวคิดมาใช้ในการวิจัยทางการศึกษา โดย ศรุดา ชัยสุวรรณ (2559) กล่าวว่า การอุดมศึกษาของประเทศไทยมีความสำคัญมากในการพัฒนาศักยภาพของประชาชนของประเทศ พัฒนาศักยภาพของคนไทยให้มีคุณภาพ และให้มีความพร้อมในการแข่งขันกับนานาชาติ แต่ในสภาวะปัจจุบันมีสภาพอยู่ในภาวะวิกฤต การรับมือของมหาวิทยาลัยเอกชนกับความเปลี่ยนแปลงของโลก มหาวิทยาลัยเอกชนเป็นองค์กรที่ไม่แสวงหาผลกำไร เปิดหลักสูตรที่หลากหลายเพื่อให้ตรงกับความต้องการของนักศึกษา และตลาด ซึ่งใกล้เคียงกับการปฏิบัติการองค์กร

ธุรกิจ เพื่อให้อยู่รอดและเป็นเลิศ ต้องพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานของการจัดการอุดมศึกษา ให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของตลาดแรงงานและ ความต้องการของแต่ละบุคคล สอดคล้องกับสุวรรณ พลอยศรี และชาติรี ปรีดาอนันท์สุข (2557) ที่กล่าวว่าการแข่งขันที่สูงและรุนแรงมากยิ่งขึ้น มหาวิทยาลัยเอกชนจึงต้องคิดและหาแนวทาง เพื่อให้องค์กรอยู่รอด ปัจจัยที่สำคัญในการเพิ่ม ศักยภาพในการแข่งขันเพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพ การดำเนินงานอยู่ที่ความสามารถในการเข้าใจ ความต้องการของลูกค้า การดึงดูดลูกค้าใหม่ ให้เข้ามาใช้บริการ การรักษาความสัมพันธ์กับลูกค้า ที่มีอยู่ให้ยืนยาว และสอดคล้องกับ ชิชณู พงศ์ ทองพวง (2556) ที่กล่าวว่า การมีระบบการตรวจสอบกระบวนการและปรับปรุงคุณภาพในแต่ละขั้นตอนเพื่อการพัฒนาคุณภาพอย่างต่อเนื่อง (Continuous Quality Improvement: CQI) การปรับปรุงกระบวนการทำงานในการลดความผิดพลาดในการปฏิบัติงานที่ซ้ำซ้อน หรือการลดขั้นตอนการทำงานเพื่อพัฒนาการทำงานให้มีประสิทธิภาพ และประสิทธิผล การมีระบบการติดตามการพัฒนาและปรับปรุงการดำเนินงานตามข้อเสนอแนะจากการประเมินคุณภาพภายในและการประเมินคุณภาพภายนอกอย่างครบถ้วน การปรับระบบและปรับปรุงกระบวนการทำงานให้สอดคล้องกับสถานการณ์อยู่เสมอ การสร้างมาตรฐานการปฏิบัติงานและปรับปรุงให้ดีขึ้นตลอดเวลา และการปรับปรุงกระบวนการงานหลักและกระบวนการงานสนับสนุนของมหาวิทยาลัย มีการดำเนินการอย่างสม่ำเสมอ

3. องค์ประกอบประสิทธิผลองค์การของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย จากข้อค้นพบเกี่ยวกับองค์ประกอบองค์ประกอบประสิทธิผลองค์การของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย จะเห็นได้ว่า องค์ประกอบประสิทธิผลองค์การของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทยที่ได้ 3 องค์ประกอบ และตัวแปรปัจจัยขององค์ประกอบจำนวน 7 ตัวแปร ได้สังเคราะห์จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับ ด้านประสิทธิผลของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ซึ่งจากการศึกษาประสิทธิผลองค์การของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย ของ อภินันต์ อันทวีสิน (2560) ที่ พบว่า ประสิทธิผลของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ประกอบด้วย 5 ด้าน ได้แก่ การผลิตบัณฑิต การวิจัย การบริการวิชาการแก่สังคม การทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม และการบริหารและการจัดการ และสอดคล้องกับ ชิชณู พงศ์ ทองพวง (2560) ที่พบว่า ประสิทธิผลของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ประกอบด้วย 5 ด้าน ได้แก่ การผลิตบัณฑิต การวิจัย การบริการวิชาการแก่สังคม การทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม และการบริหารและการจัดการ รวม 15 ปัจจัย ได้แก่ (1) การจัดหลักสูตรที่สอดคล้องกับความต้องการของสังคม (2) ผลิตบัณฑิตได้ตรงตามคุณลักษณะและจุดเน้นของสถาบันและสอดคล้องกับความต้องการของสังคม (3) มีอาจารย์ที่มีความรู้และทักษะในการให้บริการวิชาการแก่สังคม (4) จัดสื่อการเรียนการสอนและ

การศึกษาค้นคว้าไว้อย่างเพียงพอและทันสมัย (5) มีบริการวิชาการในรูปแบบที่หลากหลาย (6) มีแหล่งทุนสนับสนุนในการทำวิจัยทั้งจากภายในและภายนอกสถาบัน (7) มีนโยบายและแผนงานการวิจัยของสถาบันที่ชัดเจน (8) มีเครือข่ายความร่วมมือกับองค์กรต่าง ๆ ทั้งในและต่างประเทศเพื่อร่วมกันพัฒนาการให้บริการวิชาการตามความต้องการของชุมชนอย่างต่อเนื่อง (9) มีการจัดการและควบคุมต้นทุน ความมั่นคงทางการเงินหรือผลการดำเนินงานด้านงบประมาณ (10) มีการจัดกิจกรรมที่เน้นให้เกิดความรัก ความภาคภูมิใจ และความตระหนักถึงสำคัญของศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น (11) มีเครือข่ายความร่วมมือด้านงานวิจัยกับหน่วยงานภายนอกทั้งภายในและต่างประเทศ (12) มีการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนาสถาบันและท้องถิ่น (13) มีการประเมินผลของสถาบันแบบสมดุล(Balanced Scorecard) ครอบคลุม 4 มุมมอง คือ ด้านการเงิน ด้านผู้ให้บริการ ด้านการดำเนินงานภายใน และด้านการเรียนรู้และพัฒนา (14) มีการศึกษาและการทำวิจัยด้านศิลปะและวัฒนธรรมเพื่อเสริมสร้างภูมิปัญญาท้องถิ่น และ (15) มีเครือข่ายการเผยแพร่ความรู้ด้านศิลปะและวัฒนธรรมในระดับชาติและนานาชาติ

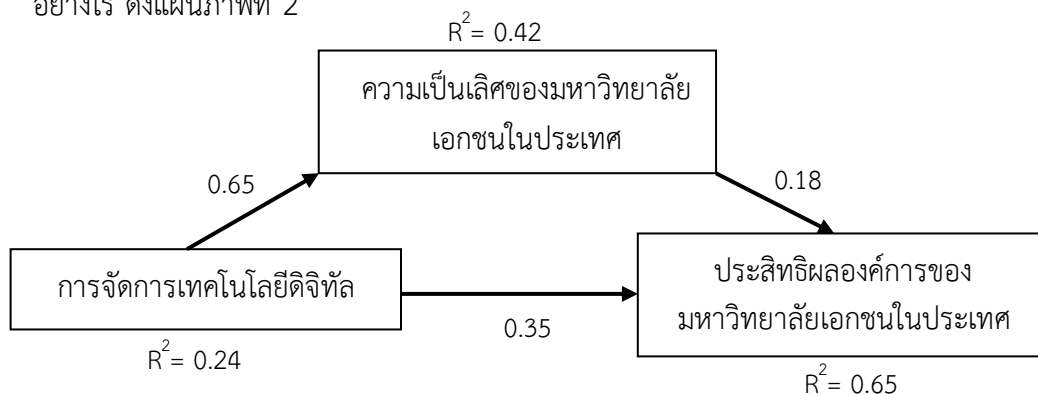
4. ผลจากการวิเคราะห์ที่พบว่าการจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลมีอิทธิพลโดยตรง และมีอิทธิพลทางอ้อมต่อประสิทธิผลของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย โดยผ่านความเป็นเลิศของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนมีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทาง (Path Coefficient) โดยตรงเท่ากับ 0.647 และโดยอ้อมเท่ากับ 0.120 นอกจากนี้ ยังมีอิทธิพลทางตรงกับความเป็นเลิศของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน มีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทางโดยอ้อมเท่ากับ 0.353 และในขณะที่ความเป็นเลิศของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน มีอิทธิพลทางตรงกับประสิทธิผลของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย ที่ค่าสัมประสิทธิ์เส้นทาง เท่ากับ 0.185

จากการศึกษาของ เตือนใจ เขียนชานาจ และสุพรรณิ สมานญาติ (2560) ซึ่งศึกษาความกลมกลืนของปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อประสิทธิผล ของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พบว่า ปัจจัยเทคโนโลยีสารสนเทศ มีผลการวิเคราะห์ที่แสดงถึงความสัมพันธ์ที่สังเกตได้และโมเดลการวัดผลของตัวแปร (องค์ประกอบ) ของปัจจัยเทคโนโลยีสารสนเทศ 4 ตัวแปร ได้แก่ (1) การจัดการเรียนการสอน (2) การบริหารจัดการ (3) การบริการข้อมูล และ(4)การพัฒนาสื่ออุปกรณ์ มีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ สอดคล้องกับ อภินันต์ อันทวีสิน (2560) ที่ พบว่า การวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงทำนายของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในเพื่อการดำเนินการที่เป็นเลิศกับประสิทธิผลของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย พบว่า พบว่า การพัฒนาองค์กร การมุ่งเน้นผู้เรียนและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอื่น การมุ่งเน้นระบบปฏิบัติการ และการนำองค์กร สามารถร่วมกันทำนายประสิทธิผลของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ดังนั้น การพัฒนาองค์กร การมุ่งเน้นผู้เรียนและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอื่น การมุ่งเน้น

ระบบปฏิบัติการ และการนำองค์การถูกเลือกเป็นองค์ประกอบของการประกันคุณภาพ การศึกษาภายในเพื่อการดำเนินการที่เป็นเลิศของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทยในการ ทำนายประสิทธิผลของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การ ทำนาย เท่ากับ 0.883 นั่นคือ การพัฒนาองค์การ การมุ่งเน้นผู้เรียนและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย อื่น การมุ่งเน้นระบบปฏิบัติการ และการนำองค์การสามารถร่วมกันทำนายประสิทธิผลของ มหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย ร้อยละ 78.00 ซึ่งมีค่าน้ำหนักความสำคัญของตัวแปร พยากรณ์ในรูปคะแนนดิบด้านการพัฒนาองค์การ (0.362) มากที่สุด รองลงมาด้านการ มุ่งเน้นผู้เรียนและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอื่น (0.334) การมุ่งเน้นระบบปฏิบัติการ (0.257) และ การนำองค์การ (-0.126) ตามลำดับ

องค์ความรู้จากการวิจัย

จากผลวิธีการวิเคราะห์อิทธิพลหรือการวิเคราะห์เส้นทาง (Path Analysis) หา ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรแฝงภายนอกและตัวแปรแฝงภายในการวิเคราะห์ สมการเชิงโครงสร้างเพื่อตรวจสอบความตรงของรูปแบบ และระบุขนาดและลักษณะ อิทธิพลเชิงสาเหตุระหว่างตัวแปรในรูปแบบและลดข้อตกลงเบื้องต้นทางสถิติ การวิเคราะห์ ทางสถิติเพื่อทดสอบว่ารูปแบบความสัมพันธ์ของตัวแปรทุกตัวในรูปแบบมีความสอดคล้อง กับข้อมูลเชิงประจักษ์หรือไม่ โดยตัวแปรแต่ละตัวจะมีอิทธิพลทางตรงและ/ หรือทางอ้อม อย่างไร ดังแผนภาพที่ 2

แผนภาพที่ 2 โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุการจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อความเป็นเลิศ และประสิทธิผล องค์การของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทยขอบเขตในการวิจัย

จากผลการวิจัย พบว่า การจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลมีอิทธิพลโดยตรงต่อ ประสิทธิภาพของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย การจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลมีอิทธิพล โดยตรงต่อความเป็นเลิศของมหาวิทยาลัยในประเทศไทย ความเป็นเลิศของมหาวิทยาลัย เอกชนในประเทศไทยมีอิทธิพลโดยตรงต่อประสิทธิภาพของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศ

ไทย และจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลที่มีอิทธิพลโดยอ้อมต่อประสิทธิผลของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย โดยผ่านความเป็นเลิศของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย นั้น ทำให้ทราบประเด็นต่างๆ ของแต่ละองค์ประกอบของการจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลความเป็นเลิศ และประสิทธิผลองค์การของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทยจึงเป็นแนวทางที่สำคัญที่ผู้บริหารมหาวิทยาลัยต้องมีการส่งเสริมและพัฒนาระบบการบริหารมหาวิทยาลัยเอกชนให้สามารถดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะการทำวิจัยและการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ในเชิงพาณิชย์และเชิงสังคมเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของมหาวิทยาลัยเอกชนเองหรือโดยภาพรวมประเทศไทยท่ามกลางการแข่งขันด้านการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาของโลกที่รุนแรงมากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

ผู้บริหารสถาบันอุดมศึกษาเอกชนควรนำองค์ประกอบของการจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลความเป็นเลิศ และประสิทธิผลองค์การของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทยทั้ง 3 องค์ประกอบไปใช้เป็นแนวทางการในการวิเคราะห์จุดอ่อน จุดแข็ง และโอกาสในการพัฒนาสถาบันให้มีศักยภาพการจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อความเป็นเลิศ ในเพิ่มความสามารถในการแข่งขันและเป็นที่ยอมรับของสาธารณชน

ข้อเสนอแนะในเชิงปฏิบัติ

ผู้บริหารสถาบันอุดมศึกษาเอกชนควรนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้อย่างมีกลยุทธ์ เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อการบริหารจัดการสถาบันการศึกษาและนำไปสู่ความเป็นเลิศ ต้องกระตุ้นให้ผู้สอนต้องเรียนรู้และใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีดิจิทัล โดยการสร้างแหล่งข้อมูลสารสนเทศให้มากขึ้นในหลากหลายมิติผ่านการประมวลผลบนกลุ่มเมฆด้วยข้อมูลจำนวนมากโดยผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์ อินเทอร์เน็ตในทุกสิ่งและนำปัญญาประดิษฐ์มาใช้ในสถาบันการศึกษาเพื่อประโยชน์ต่อผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 ต่อไป

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการศึกษาวิจัยการจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลความเป็นเลิศและประสิทธิผลองค์การของสถาบันอุดมศึกษาทุกประเภทในประเทศไทยเพื่อค้นหาแนวทางการพัฒนาคุณภาพการศึกษาและการจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลของสถาบันอุดมศึกษาของชาติที่สอดคล้องและเหมาะสมตามประเภทสถาบัน เพื่อเพิ่มขีดความสามารถของอุดมศึกษาของประเทศต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- ชิษณุพงศ์ ทองพวง. (2556). องค์ประกอบการบริหารคุณภาพทั่วทั้งองค์การของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย (ดัชนีนิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและเอกชน). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยคริสเตียน.
- ชิษณุพงศ์ ทองพวงและคณะ. (2560). โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย. *วารสารมหาวิทยาลัยคริสเตียน*, 23(3), 346-359.
- เตือนใจ เขียนขานาจ และสุพรรณิ สมานญาติ. (2560). ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน. *วารสาร มจร สังคมศาสตร์ปริทรรศน์*, 6(2), 227-240.
- ธานินทร์ ศิลป์จารุ. (2555). การวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วย SPSS และ AMOS. กรุงเทพฯ: บริษัท เอส. อาร์. พรินติ้ง แมสโปรดักส์ จำกัด.
- ไพศาล จันทรังษี. (2561). การจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อสร้างความได้เปรียบในการแข่งขันของ มหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์*, 1(12), 22-36.
- ศรุดา ชัยสุวรรณ. (2559). การปรับตัวสู่ความเป็นเลิศเมื่อเกิดภาวะถดถอยของอุดมศึกษาเอกชนไทย. รายงานสืบเนื่องในการประชุมวิชาการระดับชาติสมาคมสถาบันอุดมศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย ประจำปี 2559 มหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จังหวัดขอนแก่น วันที่ จัด 24 กรกฎาคม พ.ศ. 2559. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ.
- สุวรรณา พลอยศรีและชาตรี ปรีดาอนันท์สุข. (2557). ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีผลต่อความสามารถในการแข่งขันของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย. *วารสารการจัดการ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง*, 7(2), 127-145.
- อภิรัตน์ อันทวิสิน. (2560). โมเดลความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารประกันคุณภาพการศึกษาภายในเพื่อการดำเนินการที่เป็นเลิศกับประสิทธิผลของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย (ดัชนีนิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยคริสเตียน.
- Alavi, M., & Leidner, D. (2001). Research Commentary: Technology-Mediated Learning—A Call for Greater Depth and Breadth of Research. *Information Systems Research*, 12(1), 1-10.

- Barney, J. B., & Clark, D.N. (2007). *Resource-Based Theory: Creating and Sustaining Competitive Advantage*. New York: Oxford University Press.
- Brahimi, T., & Sarirete, A. (2015). Learning outside the classroom through MOOCs. *Computers in Human Behavior*, 51, 604-609.
- Clegg, S. et al. (2000). Preparing academic staff to use ICTs in support of student learning. *The International Journal for Academic Development*, 5(2), 138-148.
- Culado, C. & Bontis, M. (2006). The knowledge-based view of the firm and its theoretical precursor. *Int. J. Learning and Intellectual Capital*, 3(4), 367-381.
- Dehning, B. & Stratopoulos, T.C. (2003). Determinants of sustainable competitive advantage due to an IT-enabled strategy. *Journal of Strategic Information Systems*, 12(3), 7-28.
- Haigh, J. (2004). Information technology in health professional education: Why IT matters. *Nurse Education Today*, 24(7), 547-552.
- Jamieson, P. (2003) Designing more effective on-campus teaching and learning spaces: a role for academic developers', *International Journal for Academic Development*, 8(1-2), 119-133.
- Kennedy, G. et al. (2008). First year students' experiences with technology: Are they really digital natives. *Australian Journal of Educational Technology*, 24(1), 108-122.
- Kirkwood, A. (2014). Teaching and learning with technology in higher education: blended and distance education needs 'joined-up thinking' rather than technological determinism. *Open Learning: The Journal of Open, Distance and E-Learning*, 29(3), 206-221.
- Kolb, A., & Kolb, D. (2005). Learning Styles and Learning Spaces: Enhancing Experiential Learning in Higher Education. *Academy of Management Learning & Education*, 4(2), 193-212.
- Melton, B., & Burdette, T. (2011). Utility to improve the administration of instructional physical activity programs in higher education. *Journal of Physical Education, Recreation & Dance*, 84(4), 27-32.

- Ong, J.W. & Ismail, H.B. (2008). Sustainable competitive advantage through information technology competence: Resource-based view on small and medium enterprises. *Communications of the IBIMA*, 1, 55-62.
- Penrose, E.T. (1959). *The theory of the growth of the firm*. Oxford: Basil Blackwell.
- Ward, J. & Peppard, J. (2002). *Strategic Planning for Information Systems*. (3rd ed.). Chichester: John Wiley & Sons Ltd.
- Zandvliet, D., & Fraser, B (2004). Learning environments in information and communications technology classrooms. *Technology, Pedagogy and Education*, 13(1), 97-123.